

Anti-Copyright

**SOUTHEAST ASIAN
ANARCHIST LIBRARY**

ผู้หญิงกับอนาธิปไตย

Anarchist Federation

Anarchist Federation
ผู้หญิงกับอนาธิปไตย
2015

<http://www.dindeng.com/women-and-anarchism/>
Thai translation of "*Women and Anarchism*"

sea.theanarchistlibrary.org

2015

[เรา] เหล่าสตรีจำต้องฉกฉวยที่ทางของเราอย่างเรียบง่ายโดยมีต้องอันอ่อน
ลูอิส มิเชล

เป็นอันชัดเจนว่าลัทธินอนาธิปไตยนั้นไปได้ดีกับการปลดแอกผู้หญิง อนาธิปไตยประกาศตนว่าต่อต้านลัทธิ
ซึ่งเน้นรวมถึงการกดขี่ผู้หญิงด้วย

มิคาเอล บาคูนิน (Michael Bakunin) นักอนาธิปไตยคนสำคัญเคยกล่าวไว้ว่า
“เหล่าสตรีที่ถูกกดขี่! ฟังระลึกไว้ว่าท่านมีเป้าหมายร่วมกันกับเหล่ากรรมกรนั้นแหละ
ไม่ว่าจะชายหรือหญิงก็ล้วนแต่ต้องสู้ด้วยหลักการเดียวกัน” ดังนั้นการเรียกร้องให้เกิดการปลดปล่อยผู้หญิง
1860 ถึง 1870 ด้วย ตัวอย่างเช่นในเอกสาร *หลักการและองค์กรแห่งคณะภราดรภาพสากล*
(*Principles and Organisation of the International Brotherhood 1866*) ที่เขียนเอาไว้ว่า

“ผู้หญิงแตกต่างจากผู้ชายแต่ก็ไม่ได้ด้อยกว่า พวกเธอมีปัญญา ความอดทน
และเสรีภาพเช่นเดียวกับผู้ชาย มีความเท่าเทียมทั้งในด้านสิทธิทางสังคมการเมืองและหน้าที่ทางสังคม
(ของทั้งสองเพศ – ผู้แปล)” เขายังกล่าวต่ออีกว่า “แต่ในทางกฎหมายแล้ว แม้แต่ผู้หญิงที่มีการศึกษาที่สุด
ฉลาดที่สุด ก็ยังด้อยกว่าผู้ชายที่แสนโง่เขลาเสียอีก”

ข้อถกเถียงของบาคูนินที่มีต่อเสรีทางเพศของสตรีแสดงให้เห็นว่ากฎหมายทำให้ผู้หญิงกลายเป็น
“ผู้อยู่ใต้การปกครองของเพศชายโดยสมบูรณ์”¹ อย่างไรก็ตาม บาคูนินก็ยังมีความคิดที่ล้ำหลังไม่ต่างจากคน
เช่นในงานเลี้ยงอาหารเย็นที่เมืองซูริค เขาสังเกตเห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังดื่มไวน์ และแสดงท่าที่ไม่เห็นด้วย
การถกเถียงเรื่องสิทธิของสตรีที่ตามมาในภายหลังก็ยิ่งชัดเจนอยู่ว่าบาคูนินไม่ชอบใจนักเวลาที่เขาเห็นผู้หญิง
มันจึงทำให้เราเห็นภาพของการปะทะกันระหว่างทฤษฎีของการปลดแอกกับความคิดอันโบราณคร่ำครึที่ยึด
โซ่ยังคงดีที่เหล่าผู้หญิงในแวดวงปัญญาชนรัสเซียได้ออกมาเคลื่อนไหวและผลักดันประเด็นดังกล่าวในชบวน
ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นผู้บุกเบิกแนวทางให้เกิดการปลดแอกขึ้น

ในขณะที่อย่างน้อยบาคูนินก็เป็นผู้หนึ่งที่มีทฤษฎีและแนวคิดไปในทางก้าวหน้าเกี่ยวกับการปลดแอกสตรี
แต่นักคิดชาวฝรั่งเศสรุ่นก่อนเขาอย่าง ปีแอร์-โจเซฟ พรูดอง (Pierre-Joseph Proudhon)
กลับเห็นแย้งอย่างหัวชนฝาต่อมุมมองในเรื่องนี้

อัจฉริยภาพคือจิตวิญญาณที่สมความเป็นชายและการประกอบเข้าด้วยกันของอำนาจเชิงนามธรรม
หลักเกณฑ์ ความสร้างสรรค์ และความเข้าใจต่อเรื่องต่างๆ ซึ่งถ้าเทียบกันแล้ว
พวกเด็ก พวกชนชั้น (ในที่นี้พรูดองอาจจะหมายถึงชายที่ไม่สมชาย – ผู้แปล)
และผู้หญิงไม่มีสิ่งเหล่านี้เลย

ในทัศนะของพรูดอง ผู้หญิงถูกธรรมชาติสร้างมาเพื่อเป็นกลไกในการสืบเผ่าพันธุ์เพียงเท่านั้น
และในเชิงกายภาพพวกเธอก็ย่อมด้อยกว่าผู้ชาย พรูดองสนับสนุนข้อเสนอของตัวเองด้วยทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์
นอกเหนือจากหน้าที่ในการสืบเผ่าพันธุ์แล้ว ผู้หญิงก็ไม่มีเหตุผลอะไรในการดำรงอยู่และเอาแต่ผลาญเงินผู้
ผู้หญิงมีบทบาทเพียงแค่ 2 อย่างเท่านั้นคือ “แม่บ้านหรือโสเภณี” เขายังกล่าวต่อไปว่า
การสมภพรายนั้นเป็นเรื่องสมควรแล้วในกรณีนี้ที่พวกเธอ “มีผู้ โอบหัง กระด้างกระเดื่อง
ชี้เมาเสเพล สร้อยสร้อยหรือชี้ขโมย และซัดขึ้นตื้อตึง” พรูดองมัดรวมคำด่าทอเหล่านี้เอาไว้ด้วยคำพูดอันยียดยา
เป็นการต่อต้านพวกมักมากในกามและพวกเพศที่สาม²

¹ อ้างจาก Sam Dolgoff, *Bakunin on Anarchism* (1980)

² อ้างจาก Pierre-Joseph Proudhon, *La justice dans la révolution et dans l'église* (1858)

ถ้าปราศจากการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้แล้ว ความพยายามในการปฏิวัติสังคมใดๆ ก็ย่อมไม่เพียงพอและถูกเมินเฉยจากเหล่าสตรี ที่ต้องการการแตกหักที่ราดคัลต่อระบบอันชั่วร้าย กตขี และแบ่งชนชั้นเช่นนี้ เท่านั้นเอง

มุมมองต่อผู้หญิงของพรุดองถูกท้าทายอย่างรุนแรงจาก จูเลียต แลมเบิร์ต (Juliette Lambert (Adam)) ซึ่งเธอได้โต้ตอบเอาไว้ใน *ต่อต้านแนวคิดเรื่องสตรี ความรัก, และการแต่งงานของสตรีพรุดอง (Anti-Proudhonist ideas on Woman, Love and Marriage, 1858)* เธอวิพากษ์อย่างรุนแรงในหนังสือของเธอว่า “ผู้ชายอย่างพรุดองนั้นไม่อยากให้พวกเรากลับไปสู่สังคมชายเป็นส่วนงานของ เจนนี่ เดรีกูร์ท (Jenny d’Héricourt) ได้กล่าวเกี่ยวกับมุมมองที่พรุดองมีต่อผู้หญิงไว้ว่า “พรุดอง: ผู้หญิงเป็นพวกไร้ค่าแบบที่ไม่อาจเหยียวยาได้ ซึ่งสมควรจะหุบปากเงียบๆ อยู่ใน *Gynaecium* (γυναικείον) และรีดนมวัวไปวันๆ”³ นอกจากนี้ โจเซฟ เดฌาคก์ (Joseph Déjacque) นักปฏิวัติผู้มีความคิดก้าวหน้ากว่าพรุดองหลายขุมก็ได้ให้ข้อสังเกตไว้ในปี 1882 ว่า

“เป็นไปได้หรือ ท่านนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ ที่เราจะได้พบเจอแต่ความโง่เขลาที่ซุกซ่อนอยู่ภายใต้หนังสือโตซอ [...] คุณพ่อพรุดองครับ ผมพูดได้ไซ้ไหม [พูดได้ไหมคะพี่รี... -บ.ก.] เวลาที่ท่านพูดถึงผู้หญิงที่ไร เหมือนกับท่านกลายเป็นพวกเด็กนักเรียนที่เอาแต่โยนวายด้วยเสียแหล่มๆ พูดเรื่อยเปื่อยและมีแต่ความโง่ ทำตัวรู้ดี เหมือนกับที่ชอบทำกับพวกสาวกวัยละอ่อนที่นิยมชมชอบในตัวท่าน คนอย่างท่านไม่รู้จักในสิ่งที่ตัว [...] ฟังนะครับท่านพรุดอง! ก่อนที่ท่านจะพูดเกี่ยวกับผู้หญิง ท่านควรจะเรียนรู้เกี่ยวกับพวกเธอเสียก่อน ไปโรงเรียนซะ หยุดเรียกตัวเองว่าเป็นนักอนาธิปไตย หรือไม่ก็ทำตัวให้สมกับการเป็นนักอนาธิปไตยหน่อย ถ้าท่านอยากจะทำให้เราฟังเกี่ยวกับความไม่รู้และความรู้ พระเจ้าที่ชั่วช้า ทรัพย์สินคือการปล้น ท่านก็พูดมาเถิด แต่เวลาพูดถึงผู้ชาย ท่านช่วยเลิกยกยอให้พวกเขาเป็นพวกเทพบุตรผู้มีอำนาจเหลืออันเสียที เพราะผมจะกล่าวตอบท่านว่า ผู้ชายนี้แหละที่ชั่วร้าย ความฉลาดเฉลียวมีใช้คุณสมบัติของพวกเขา แต่เป็นสิทธิในการเอาชนะ ความรักที่ผูกติดกับเรื่องเงินทอง การทุจริตที่มาจากผู้หญิงเพียงฝ่ายเดียว รวมทั้งผลผลิตที่มาจากจิตวิญญาณของพวกเขา ออย่าอาจหาญที่จะกล่าวหาว่าพวกผู้ชายมีคุณสมบัติที่ได้มาจากไหน เช่นนั้นผมก็คงบอกท่านได้คำเดียวว่า *[การครอบครอง]ทรัพย์สินคือการปล้น* [...] ท่านครับ จงทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามเถอะ นั่นคือการส่งเสียงเพื่อต่อต้านการกดขี่ผู้หญิงโดยพวกผู้ชาย”

ในเวลาต่อมา นักอนาธิปไตย เอลิซี เรกลุส (Elisée Reclus) ก็ยังพูดอย่างไม่พอใจเกี่ยวกับพรุดองว่า

“...คำพูดเกี่ยวกับผู้หญิงของเขานั้นยังคงเป็นเรื่องที่หนักหนาที่สุดสำหรับพวกเรา”⁴

เป็นเรื่องที่ชัดเจนว่าผู้หญิงเข้าร่วมกับขบวนการอนาธิปไตยเพราะพวกเธอถูกดึงดูดด้วยความคิดใหม่ๆ ในการปลดแอกเพื่อเสรีภาพและความเท่าเทียม แต่ในทุกๆ ขบวนการ พวกเธอกลับถูกบังคับให้ต้องต่อสู้กับ แต่กระนั้นพวกเธอก็ยังไม่ยอมแพ้ เมื่อเราพูดถึงนักอนาธิปไตยสตรี ชื่อของ เอมมา โกลด์แมน (Emma Goldman), โวลแทร์รีน เดอ เคลย์ (Voltairine de Cleyre), ลูอีส มิเชล (Louise Michel), และลูซี่ พาร์สัน (Lucy Parsons) มักจะเป็นรายชื่อแรกๆ ที่เรานึกถึง

³ อ้างจาก Jenny d’Héricourt, *La Femme Affranchie* (1860) – Gynaecium คือพื้นที่ของผู้หญิงในสมัยกรีก มักจะแบ่งสัดส่วนออกไปให้อยู่ห่างไกลตัวบ้าน และเป็นที่รวมตัวกันของผู้หญิงในเวลากลางวัน พื้นที่ลักษณะนี้ยังปรากฏอยู่ในวัฒนธรรมอินเดียและศาสนาอิสลามด้วย

⁴ คำพูดนี้ของเรกลุสสามารถตีความได้ว่า ในฐานะที่พรุดองเป็นนักอนาธิปไตยผู้มีชื่อเสียง และเป็นคนแรกทีกล่าวว่าตนเองเป็นนักอนาธิปไตย แต่ความคิดหลายๆ อย่างของเขานั้นดูไม่ก้าวหน้าเอาเสียเลย นี่จึงเป็นเหตุที่ทำให้ผู้อื่นอ้างความคิดแย้ง ของพรุดองมาครหาขบวนการอนาธิปไตยในภายหลังได้ และส่งผลให้เกิดภาวะอิหลัทธิเหลือในความคิดและตัวตนของพรุดองด้วย

แต่ยังมีนักอนาธิปไตยหญิงอีกหลายคนที่มีความมุ่งมั่น อุทิศตนและกล้าหาญไม่แพ้กัน หนังสือเล่มเล็ก ๆ เล่มนี้ต้องการแสดงให้เห็นถึงชีวิตของพวกเธอเหล่านั้นที่มักไม่เป็นที่รู้จักเท่าใดนัก⁵ (เหตุผลว่าทำไมหนังสือเล่มนี้ถึงไม่มีประวัติของ เอมมา โกลด์แมน ก็เพราะเธอมักถูกพูดถึงในชื่ออื่น ๆ เป็นประจำอยู่แล้ว)

ลูอิส มิเชล นักอนาธิปไตยสตรีและสมาชิกปารีสคอมมูนชาวฝรั่งเศสผู้ยิ่งใหญ่เคยกล่าวเอาไว้ว่า

สิ่งแรกที่ต้องเปลี่ยนแปลงก็คือความสัมพันธ์ระหว่างเพศ มนุษย์มีสองส่วนคือผู้ชายกับผู้หญิงและเราแต่เรากลับเป็นปรปักษ์กัน มันจะเป็นเช่นนี้ตราบนานเท่านาน ถ้าฝ่ายที่คิดว่าตนเอง ‘แข็งแกร่ง’ กว่ายังพยายามควบคุมฝ่ายที่พวกเขาคิดว่า ‘อ่อนแอ’ กว่า⁶

ในขณะที่ความเข้าใจเรื่องเพศในยุคสมัยใหม่นั้นขัดแย้งกับการแบ่งเพศออกเป็น 2 เพศหลักๆ แต่หัวใจสำคัญของความคิดนี้ ที่ว่าเราต้องต่อสู้กับระบบที่กดขี่ผู้อื่นโดยใช้เพศสภาพเป็นตัวตั้งนั้น เมื่อผู้หญิงในขบวนการอนาธิปไตยเริ่มจัดตั้งตนเองอย่างอิสระมากขึ้น เช่น ในอาร์เจนตินาและสเปน พวกเธอต้องประสบกับการคัดค้านจากพรรคพวกบางคนที่เป็นผู้ชาย ในอาร์เจนตินา นักอนาธิปไตยหญิงได้จัดตั้งหนังสือพิมพ์ ‘เสียงของผู้หญิง’ (La Voz de la Mujer) เพื่ออ้างอิงถึงถ้อยคำ ‘ไร้พระเจ้า ไรนาย ไรสามี’ (No God, No Boss, No Husband)⁷ หนังสือพิมพ์ฉบับนี้อธิบายตนเองว่า “ทุ่มเทให้กับความก้าวหน้าของอนาธิปไตยคอมมิวนิสต์” หัวข้อหลักของมันคือการพูดถึงการกดขี่ผู้หญิงในหลายๆ ลักษณะ บรรณาธิการได้เสริมว่า “เราเชื่อว่าในสังคมทุกวันนี้ไม่มีใครหรือสิ่งใดที่จะต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่น่าอับอายไปกว่าเหล่าสควพวกเธอยังกล่าวต่อไปอีก “ผู้หญิงถูกกดขี่จากสังคมกรรมสิทธิ์ และจากพวกผู้ชาย” ซึ่งแนวคิดนี้ได้รับการตอบรับอย่างแรงกล้าโดยบางส่วนของขบวนการเคลื่อนไหวในอาร์เจนตินา อย่างไรก็ตาม มีบทความหนึ่งใน ‘La Voz de la Mujer’ ที่ออกความเห็นอย่างดูเด็ดเอาไว้อย่างชัดเจน

“เมื่อผู้หญิงที่โง่เขลาเบาปัญญาและไม่เป็นที่ยอมรับอย่างพวกเราหันมาเริ่มต้นตีพิมพ์เผยแพร่ La Voz de la Mujer นั่นละ อย่างไรก็ตามเรารู้ก่อนอยู่แล้วว่า ไอ้อันธพาลพวกนี้จะตอบรับความคิดริเริ่มของพวก ล้าสมัยของพวกเอ็งเท่านั้นแหละ เอาอย่างนี้ พวกท่านควรตระหนักเสียที่ว่าพวกเราหญิงโง่ ก็มีความสร้างสรรค์เหมือนกัน และมันคือผลผลิตของความคิด ท่านรู้ไหม เรายังนึกต่อไปอีกด้วยว่า เมื่อหนังสือพิมพ์ฉบับแรกของเราเผยแพร่ออกไป จะต้องมีพวกปากหมาออกมาสา ‘ปลดแอกผู้หญิงหรือ เพื่ออะไรกัน’ ‘ปลดแอกผู้หญิงหรือ ไม่มีทาง!’ ... ‘ให้การปลดแอกของพวกฉันมาถึงเสีย เมื่อผู้ชายถูกปลดปล่อยและมีเสรีภาพแล้ว ค่อยไปว่ากันเรื่องผู้หญิงนะ’

การปรากฏขึ้นขององค์กรอิสระนิยมสตรี Mujeres Libres ในช่วงการปฏิวัติและสงครามกลางเมืองสเปน ก็ทำให้เกิดข้อถกเถียงที่คล้ายคลึงกัน อย่างที่ มาร์ธา เอ. เอกเคลส์เบิร์ก (Martha A. Ackelsberg) ได้หมายเหตุเอาไว้ในบทความ ‘แบ่งแยกและเท่าเทียม: Mujeres Libres กับยุทธวิธีแนวอนาธิปไตยสำหรับการปลดแอกสตรี’ (Separate and equal: Mujeres Libres and anarchist strategy for women’s emancipation) ว่า

⁵ เนื่องจากบทความแปลนี้เป็นส่วนหนึ่งของหนังสือ Revolutionary Women ซึ่งรวบรวมประวัตินักอนาธิปไตยหญิงที่ไม่ค่อยเป็นที่รู้จักเอาไว้ด้วยกัน ทั้งนี้ก็เพื่อให้พวกเธอมีทางในประวัติศาสตร์มากขึ้น

⁶ อ้างจาก Louise Michel, Red Virgin: Memoirs Of Louise Michel (2003)

⁷ ไร้พระเจ้า ไรนาย (No Gods, No Masters) เป็นคำขวัญของลัทธิอนาธิปไตยที่แสดงให้เห็นถึงการไม่ยอมตกอยู่ภายใต้อำนาจใด ดังนั้นนักอนาธิปไตยสตรีกลุ่มนี้จึงเอามาเพิ่มเติมว่า ‘ไรสามี’ เพื่อต่อต้านอำนาจของผู้ชาย

“ในขณะที่ให้คำมั่นสัญญาในการสร้างสังคมที่เท่าเทียม นักอนาธิปไตยสเปนยังคงแสดงให้เห็นถึงทัศนคติบางคนที่เหตุผลว่าการที่ผู้หญิงตกอยู่ใต้บัญชา (ของผู้ชาย – ผู้แปล) นั้นมีต้นกำเนิดมาจากการแบ่งงานกันทำ จาก “การอยู่แต่ในบ้าน” ของผู้หญิง และจากการที่พวกเธอถูกกีดกันออกจากการทำงานที่ได้รับค่าจ้าง เพื่อที่จะก้าวผ่านตรงนี้ไป เหลาสตรีต้องเข้าสู่การใช้แรงงานในฐานะคนงาน ร่วมกับพวกผู้ชาย และต่อสู้ในสหภาพแรงงานเพื่อยกระดับคนงานทั้งหมด บางคนยืนยันว่าการตกเป็นรองของผู้หญิงนั้นเป็นที่สะท้อนให้เห็นถึงการลดคุณค่าผู้หญิงพร้อมทั้งกิจกรรมของพวกเธอให้อยู่เพียงสถาบันบางอย่าง เช่น ครอบครัวและโบสถ์ ถ้าสังคมอนาธิปไตยถูกสถาปนาขึ้นมาได้ การลดทอนคุณค่าเช่นนี้ก็จะสิ้นสุดเสียที่ รวมถึงสถาบันเหล่านั้นด้วย

แต่การตกเป็นรองของสตรีกลับเป็นเรื่องที่ไม่มีความสำคัญเอาเสียเลยสำหรับนักอนาธิปไตยทั้งหมด พวกเขาสวนใหญ่มักจะปฏิเสธว่าเรื่องนี้ไม่มีความสลักสำคัญอันใดนัก และมีผู้ชายจำนวนเพียงน้อยนิดที่จะอ้างถึงสิทธิการของสหภาพแรงงานแห่งชาติ (Confederación Nacional del Trabajo – CNT) เคยเขียนไว้ในปี 1935 เพื่อตอบกลับชุดบทความในประเด็นเกี่ยวกับสตรีเอาไว้ว่า “เรารู้ว่าการออกคำสั่งนั้นให้ความพึงพอใจมากกว่าการเชื่อฟังคำสั่ง... ไม่ต่างกันเลยระหว่างหญิงกับชาย ผู้ชายรู้สึกพอใจที่มีคนคอยรับใช้ คอยทำอาหารให้กิน คอยซักล้างเสื้อผ้าของเขา... นั่นเป็นความจริง และถ้าพูดกันอย่างตรงไปตรงมาละก็ การร้องขอให้เขาละทิ้ง [อภิสิทธิ์ของพวกเขา] เป็นความฝันเพื่อง”

ทัศนคติของ ซาตุร์นโน คารอด (Saturnino Carod) ผู้นำกลุ่มนักอนาธิปไตยแนวหน้าแห่งอารากอน (Aragon) ด้รับยอดมมมองของเหล่านักอนาธิปไตยชายทั้งหลายที่มีต่อปัญหาการปลดแอกผู้หญิงในสังคม และความเหนือกว่าของบุรุษเพศได้ซึมซาบอย่างลงลึก เขาพูดว่า “ จะอย่างไรก็ตาม การถกเถียงเกี่ยวกับการปลดแอกสตรี จำต้องกล่าวถึงบทบาททางสังคมของผู้หญิงด้วย โดยเฉพาะในฐานะมารดา และเพื่อป้องกันไม่ไห้พวกเธอเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับงานที่ต้องใช้กำลังความแข็งแรง มันไม่ถูกต้องที่จะให้หญิงสาวไปทำงานหาเลี้ยงตัวเองเหมือนกับที่ผู้ชายทำ”

ปัจจุบันเรายังคงต้องเผชิญกับปัญหานานาประการที่จะต้องเอาชนะมันไปให้ได้ พวกฝ่ายซ้ายอำนาจนิยมแสดงให้เห็นแล้วว่ามันมีวัฒนธรรมการชกช้อนปัญหาการข่มขืน และการทารุณสตรีเอาไว้ได้พรม รวมถึงการไม่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงเข้ามามีตำแหน่งสูงๆ หรือตำแหน่งสำคัญในพรรค เราต้องไม่นั่งนอนใจแล้วคิดว่าปัญหาเช่นนี้ไม่เกิดกับขบวนการอนาธิปไตย และผู้หญิงไม่ได้ประสบกับปัญหาการถูกคุกคามทางเพศ ไม่ถูกเหยียดหยามจากผู้ชาย ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร และอื่นๆ การที่เราจะสร้างขบวนการอนาธิปไตยที่แท้จริง เราก็ต้องเรียกร้องการปลดแอกสตรีด้วย ซึ่งไม่ใช่แค่เพียงการพูดถึงเกี่ยวกับระบบการเลี้ยงเด็กแบบส่วนรวม การทำให้สถานเลี้ยงเด็กเป็นสาธารณะ การคุมกำเนิด สิทธิในร่างกายตนเอง สิทธิในการตั้งคำถามเกี่ยวกับการต่อสู้เพื่อค่าแรงที่เท่าเทียม การปฏิรูปงานบ้าน แต่ว่าเราควรจะต้องตั้งคำถามและยกประเด็นเรื่องการทำให้ผู้ และการเหมารวมเพศหญิงที่มีกระแสปรากฏในสื่อหรือโฆษณา เราต้องต่อต้านการคุกคามทางเพศในทุกแห่งหน ทั้งบนถนน ในที่ทำงาน รวมถึงในบ้าน รวมไปถึงเราต้องเปิดโอกาสและช่วยเหลือทางการแพทย์ให้แก่ผู้ที่ต้อง ถ้าพูดรวมๆ แล้วก็คือ มันคือการต่อต้านความเกลียดชังเพศหญิงเชิงโครงสร้าง และรูปแบบที่ใกล้เคียงกัน อย่างเช่น การเกลียดกลัวผู้หญิงข้ามเพศ (transmisogyny) และการเกลียดชังสตรีผิวดำ (misogynoir)

เหล่านี้คือการต่อสู้ที่เป็นรูปธรรมที่ต้องถูกยกมาเป็นประเด็นในขบวนการของเราอย่างจริงจัง